अवसक्तो धनुष्कोट्या स्कन्धे मौनान्वितस्य च । चान्तवांस्तव तत्कर्म्म पुत्रस्तस्य न चक्षमे ।
तेन शप्तोऽसि राजेन्द्र पितुरज्ञातमद्य वै । तक्षकः सप्तरात्रेण मृत्युस्तव भविष्यति ।
तत्र रक्षां कुरुष्वेति पुनः पुनरथाब्रवीत् । तदन्यथा न शक्यञ्च कर्त्तुं केनचिदप्युत । १०४५
नहि शक्नोति तं यन्तुं पुत्रं कोपसमन्वितं । ततोऽहं प्रेषितस्तेन तव राजन् हितार्थिना ।
॥ सूतउवाच ॥ इति श्रुत्वा वचोघोरं स राजा कुरुनन्दनः । पर्य्यतप्यत तत्पापं कृत्वा राजा महातपाः ।
तच्च मौनव्रतं श्रुत्वा वने मुनिवरं तदा । भूय एवाभवद्राजा शोकसन्तप्तमानसः ।
अनुक्रोशात्मतां तस्य शमीकस्यावधार्य्य च । पर्य्यतप्यत भूयोऽपि कृत्वा तत्किल्बिषं मुनेः ।
नहि मृत्युं तथा राजा श्रुत्वा वै सोऽन्वतप्यत । अशोचदमरप्रख्यो यथा कृत्वेह कर्म्म तत् । १०५०
ततस्तं प्रेषयामास राजा गौरमुखं तदा । भूयः प्रसादं भगवान् करोत्विह ममेति वै ।
तस्मिंश्च गतमात्रेऽथ राजा गौरमुखे तदा । मन्त्रिभिर्म्मन्त्रयामास सह संविग्नमानसः ।
संमन्त्र्य मन्त्रिभिश्चैव स तथा मन्त्रतत्त्ववित् । प्रासादं कारयामास एकस्तम्भं सुरचितं ।
रक्षाञ्च विदधे तत्र भिषजश्चौषधानि च । ब्राह्मणान्मन्त्रसिद्धांश्च सर्व्वतो वै न्ययोजयत्
राजकार्य्याणि तत्रस्थः सर्व्वाण्येवाकरोच्च सः । मन्त्रिभिः सह धर्म्मज्ञः समन्तात्परिरक्षितः । १०५५
नचैनं कश्चिदारूढं लभते राजसत्तमं । वातोऽपि निश्चरंस्तत्र प्रवेशे विनिवार्य्यते ।
प्राप्ते च दिवसे तस्मिन्सप्तमे द्विजसत्तमः । काश्यपोऽभ्यागमद्विद्वांस्तं राजानं चिकित्सितुं ।
श्रुतं हि तेन तद्भूत्वा तं राजसत्तमं । तक्षकः पन्नगश्रेष्ठो नेष्यते यमसादनं ।
तं दष्टं पन्नगेन्द्रेण करिष्येऽहमपज्वरं । तत्र मेऽर्थश्च धर्म्मश्च भवितेति विचिन्तयन् ।
तं ददर्श स नागेन्द्रस्तक्षकः काश्यपं पथि । गच्छन्तमेकमनसं द्विजो भूत्वा वयोऽतिगः । १०६०
तमब्रवीत्पन्नगेन्द्रः काश्यपं मुनिपुङ्गवं । क्व भवांस्त्वरितो याति किञ्च कार्य्यं चिकीर्षति ।
॥ काश्यपउवाच ॥ नृपं कुरुकुलोत्पन्नं परीक्षितमरिन्दमं । तक्षकः पन्नगश्रेष्ठस्तेजसाऽद्य प्रधक्ष्यति ।
तं दष्टं पन्नगेन्द्रेण तेनाग्निसमतेजसं । पाण्डवानां कुलकरं राजानममितौजसं । गच्छामि त्वरितं सौम्य सद्यः कर्तुमपज्वरं ।
॥ तक्षकउवाच ॥ अहं स तक्षको ब्रह्मंस्तं धक्ष्यामि महीपतिं । निवर्त्तस्व न शक्तस्त्वं मया दष्टं चिकित्सितुं ।
॥ काश्यप उवाच ॥ अहं तं नृपतिं गत्वा त्वया दष्टमपज्वरं । करिष्यामीति मे बुद्धिर्विद्याबलसमन्वितः । १०६५
॥ इत्यादिपर्व्वण्यास्तीके द्वाचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥
तक्षकउवाच ॥ यदि दष्टोमयेह त्वं शक्तः किञ्चिच्चिकित्सितुं । ततो वृक्षं मया दष्टमिमं जीवय काश्यप ।
परं मन्त्रबलं यत्ते तद्दर्शय यतस्व च । न्यग्रोधमेनं धक्ष्यामि पश्यतस्ते द्विजोत्तम ।
॥ काश्यपउवाच । दश नागेन्द्र वृक्षं त्वं यद्येतदभिमन्यसे । अहमेनं त्वया दष्टं जीवयिष्ये भुजङ्गम ।
॥ सौतिरुवाच ॥ एवमुक्तः स नागेन्द्रः काश्यपेन महात्मना । अदशद्वृक्षमभ्येत्य न्यग्रोधं पन्नगोत्तमः ।
सवृक्षस्तेन दष्टस्तु पन्नगेन महात्मना । आशीविषविषोपेतः प्रजज्वाल समन्ततः । १०७०
तं दग्ध्वा स नगं नागः काश्यपं पुनरब्रवीत् । कुरु यत्नं द्विजश्रेष्ठ जीवयैनं वनस्पतिं ।